

2 Σεπτεμβρίου 2018

Αναμνηστικό Λεύκωμα για τα 45 χρόνια αποφοίτησης από το Γυμνάσιο Λευκονοίκου

/ Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

**ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΓΙΑ ΤΑ 45 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΗΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟΥ
1973- 2018**

ΛΑΡΝΑΚΑ, 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΜΝΗΜΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟΥ

Μνήμη της γης μας!

Της γης μας της ελληνικής,
με τα σπασμένα αγάλματα
τις εκκλησιές και τα ξωκλήσια.

Σήμερα θα σας ταξιδέψουμε
στο **Λευκόνοικό μας!**

Είναι ένα γλυκό σεριάνι
σε κάμπους ολόχρυσους

και σε στρατες με κατάσπρα σπίτια!

Μνήμη της γης μας το **Γυμνάσιό** μας, καύχημα και στολίδι όλης της Μεσαορίας.

Πνευματικός Φάρος που το φως του καταύγασε τις ψυχές εκατοντάδων παιδιών και πλημμύρισε τη ζωή τους με νόημα και ελπίδα.

Ήταν το διαβατήριο για το «ευ ζην» τους, σαν ήρθαν τα πέτρινα χρόνια της προσφυγιάς.

Στα 1938 ο εκπαιδευτικός **Ανδρέας Λοϊζίδης** από τη Λευκωσία ιδρύει το «**Εμπορικό Κολλέγιον Λευκονοίκου**» που το 1940 θα μετονομαστεί σε «Ανωτέρα Σχολή Λευκονοίκου» που την ευθύνη της έχει η κοινότητα, και θα μεταφερθεί στον λόφο του προφήτη Ηλία.

Τα εγκαίνια του ιδιόκτητου συγκροτήματος θα γίνουν το 1947 και θα ονομαστεί «**Καμιντζειος Ανωτέρα Σχολή**» προς τιμήν του μεγάλου ευεργέτη της, του **Γεώργιου Καμιντζή**, που το όνομά του πρέπει να μνημονεύεται εις τους αιώνες των αιώνων.

Από την Έκθεση της τότε αποικιακής κυβέρνησης το 1945 φαίνεται ότι στη Σχολή φοιτούσαν 136 παιδιά, 118 μαθητές και 18 μαθήτριες, που πλήρωναν 154 λίρες ως δίδακτρα.

Ιστορικό σταθμό στην ιστορία της Ανωτέρας Σχολής Λευκονοίκου αποτέλεσε η αναγνώριση το 1950 από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων της Ελλάδας των τεσσάρων από τις πέντε τάξεις ως ισότιμων με τις αντίστοιχες των Κλασικών Γυμνασίων της Ελλάδας.

Το 1955-56 το σχολείο γίνεται εξατάξιο και το 1958 αναγνωρίζεται ως ισότιμο με τα Ελληνικά Γυμνάσια.

Τη διετία 1960-62 κτίστηκε νέα πτέρυγα διώροφη, με επτά αίθουσες διδασκαλίας, εργαστήριο Φυσικής και Χημείας. Το 1973 το κτηριακό συγκρότημα θα ολοκληρωθεί με νέα διώροφη πτέρυγα με άλλες τέσσερις αίθουσες διδασκαλίας, ενώ πιο πριν είχαν κτιστεί ειδικές αίθουσες για το μάθημα των Πρακτικών Γνώσεων.

Με την ανεξαρτησία, το 1960-61, θα ονομαστεί

«Ελληνικόν Γυμνάσιον Λευκονοίκου» κι αργότερα «Γυμνάσιον Λευκονοίκου».

Με τα Ιωνικού Ρυθμού Προπύλαιά του,
μεγαλόπρεπα, επιβλητικά, αρχαιοπρεπή,
το αέτωμα, το γείσο, τους κίονες.

Με τα γιασεμιά να μεθούν ακόμα την ψυχή μας,
σαν ανεβαίναμε όλα εκείνα τα σκαλοπάτια
που θα μας έφερναν στα Προπύλαια,
με τους απέραντους σιτοβολώνες και τους ελαιώνες
που αγναντεύαμε από τον λόφο,
με τα κεριά στον Προφήτη Ηλία, κεριά της πίστης στο θαύμα.

Στο θαύμα που και σήμερα προσμένουμε!

Θυμόμαστε τις επισκέψεις του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου στο Γυμνάσιό μας από το 1952 ως το 1958, αλλά και όταν τέλεσε τα Εγκαίνια της Αίθουσας Τελετών του Γυμνασίου μας, στις 26 Μαΐου του 1968, μια από τις λίγες στο νησί μας, επιβλητική και μεγαλόπρεπη, που ανεγέρθηκε πάλι με δωρεά του ευεργέτη μας Γεώργιου Καμιντζή!

Θυμόμαστε τις παρελάσεις των εθνικών μας επετείων,

με το άγημα και την ελληνική σημαία,
τη λεβεντιά και την περηφάνια των παιδιών,

με την μπάντα του Γυμνασίου μας,
με τις κοπέλες με τις παραδοσιακές στολές,

τους φουστανελοφόρους,

την επίσημη στολή μας με το πηλίκιο και το σήμα με την κουκουβάγια,

τις άσπρες φούστες, τα φιογκάκια, τα άσπρα καλτσάκια και τα άσπρα γάντια που φορούσαν οι παραστάτες,

την κατάθεση στεφάνων στη Στήλη των Ηρώων, στην κεντρική πλατεία του Λευκονοίκου και το «Πέσατε Ήρωες» που τραγουδούσαμε με τη χορωδία μας,

μπροστά στο κενοτάφιο των ηρώων μας,

τα εωθινά και τις λαμπαδηφορίες που ακόμη μας προξενούν ρίγος και συγκίνηση!

Ταυτόχρονα, θυμόμαστε με νοσταλγία τις εκδρομές μας, τους περιπάτους μας με τα πόδια στον Άγιο Φωκά,

τις εξορμήσεις μας στο Μερσινίκι για το μνημόσυνο του Μιχαλάκη Μακρίδη,

ή τις εκδηλώσεις που κάναμε στο Μερσινίκι

για τους στρατιώτες της Ελληνικής Μεραρχίας που στρατοπέδευε εδώ.

Θυμόμαστε ακόμη την επίσκεψή μας στις εγκαταστάσεις της εταιρείας που το 1970 έκανε διάτρηση για εξεύρεση πετρελαίου στο Λευκόνοικο που μέρα και νύκτα ακουόταν ένα βουητό.

Τι να πρωτοθυμηθούμε, αλήθεια!

Τις εκδρομές μας στην Καντάρρα με τα κυκλάμινα;

Στην αγαπημένη μας Χαλεύκα, πνιγμένη στο πράσινο;

Στο Μοναστήρι του Αγίου Χρυσοστόμου ή του Μαχαιρά ή στην αρχαία Σαλαμίνα και τους Σόλους!

Να αναπολήσουμε

τους λεβέντικους ελληνικούς χορούς,

τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις μας,

τις θεατρικές μας παραστάσεις,

τις επισκέψεις μας στο ΡΙΚ με τη χορωδία και την ορχήστρα του Γυμνασίου μας,

τις αθλητικές εκδηλώσεις μας, τις επιδείξεις μας, τους παγκύπριους αγώνες που λάμβαναν μέρος οι αθλητές μας,

ή το Α΄ Περιφερειακό Φεστιβάλ Λευκονοϊκού

με τις αρχαιοελληνικές στολές, όλες φτιαγμένες από τη χρυσοχέρα Παναγιώτα Ηλιάδου, με τα κορίτσια με τους ολόλευκους χιτώνες και με τα κάνιστρα στο κεφάλι, με τα διαδήματα, και τις κοπέλες που ενσάρκωναν τη Θεά των Όφεων, τη μινωική θεά της Γονιμότητας, τη γυμνόστηθη, με τον μικρό πάνθηρα στο κεφάλι, που κρατά από ένα φίδι σε κάθε χέρι. Αυτά τα φίδια τα ετοίμασαν αγωνιστές της

ΕΟΚΑ στα κρατητήρια της Κοκκινοτριμιθιάς!

Αξίζει να αναφέρω και ένα γεγονός που σημάδεψε τη ζωή του Λευκονοίκου: το κάψιμο του Ταχυδρομείου μας στις 3 Δεκεμβρίου του 1955 κατά τη διάρκεια διαδήλωσης των μαθητών του Γυμνασίου μας ενάντια στα μέτρα του Κυβερνήτη Σερ Τζων Χάρντιγκ. Ακολούθησε πενθήμερο κέρφιου και οι συνδημότες μας αναγκάστηκαν να πληρώσουν 2000 λίρες πρόστιμο.

Επιπρόσθετα, στις 23 Νοεμβρίου του 1956 σκοτώθηκαν δύο Άγγλοι στρατιώτες και πληγώθηκαν πέντε από έκρηξη βόμβας, ενώ έπαιζαν ποδόσφαιρο στο γήπεδο του Γυμνασίου.

Υπάρχουν κι άλλα ασφαλώς γεγονότα, αλλά θα αναφερθώ μόνο στον τραυματισμό του μαθητή Λουκά Ιατρού στις 7 Νοεμβρίου του 1955, ο οποίος έμεινε παράλυτος στα δεκαοκτώ του χρόνια, όταν έπεσε από ηλεκτρικό στύλο, προσπαθώντας να κρεμάσει την ελληνική σημαία, όταν εμφανίστηκαν Άγγλοι στρατιώτες. Τον θυμόμαστε οι πιο πολλοί κάθε Κυριακή στην εκκλησία του Σωτήρος με το αναπηρικό καροτσάκι του. Πέθανε στις 27 Απριλίου του 1965.

Μετά την ανεξαρτησία, στη διάρκεια των διακοινοτικών διαταραχών του 1963-64 έχασαν τη ζωή τους στο Μερσινίκι δυο μαθητές του Γυμνασίου μας: οι Μιχαλάκης Μακρίδης από το Λευκόνειο και Νίκος Σχοινιού από την Ακανθού.

Όμως, οι μαθητές του Γυμνασίου Λευκονοίκου επέπρωτο να βάψουν με το άλυκο αίμα τους ξανά τη γη του νησιού μας σαν ήρθε η αποφράδα χρονιά του 1974. Πολλούς νεκρούς και αγνοουμένους κλαίει το Γυμνάσιο Λευκονοίκου, ανάμεσά τους και τον Καθηγητή των Μαθηματικών μας, τον Σωτήρη Μιχαήλ, και συμμαθητές μας και φίλους μας, όπως τον Πέτρο Βελούση, τον Έκτορα Κτωρή, τον Ανδρέα Μακρίδη, τον Βασίλη Χατζησιεγκαλλή και τον Επιφάνιο Επιφανίου, τον Πανίκο Χατζηπαντελή, τον Νίκο Μανδρίτη, τον Λοϊζάκη Λοίζου από τις Γούφες, που τον δολοφόνησαν στα δεκαέξι του χρόνια οι Τούρκοι, τον Κλείτο Κλείτου, που ακόμη αγνοείται, και τον Σταύρο Καμιντζή που πέθανε στην Α' Εισβολή και τάφηκε στο κοιμητήριό μας.

Αιωνία η μνήμη αυτών!

Αγαπημένοι μου συμμαθητές
και αγαπημένες μου συμμαθήτριες,

«Μόνο μια λάμψη ο άνθρωπος

κι αν είδες, είδες», μας θυμίζει ο Οδυσσέας Ελύτης.

Πέρασαν κιόλας 45 ολόκληρα χρόνια από τη χρονιά της αποφοίτησής μας από το Γυμνάσιο Λευκονοίκου. Σαν να ήταν χτες. Πώς πέρασαν όλα αυτά τα χρόνια; Ο συμμαθητής μας ο Γέροντας Εφραίμ πέρσι μού θύμισε κάτι που ίσως όλοι θέλουμε να ξεχνάμε, ότι δηλαδή διανύσαμε το μεγαλύτερο μέρος της επίγειας ζωής μας. Κι όμως, παρόλες τις συμπληγάδες που βρέθηκαν στο διάβα μας, έναν χρόνο μετά την αποφοίτησή μας, δόξα τω Θεώ είμαστε καλά και διατηρούμε τους δεσμούς αγάπης και αλληλεγγύης που σφυρηλατήθηκαν στα χρόνια που περάσαμε μαζί στο Γυμνάσιό μας. Μάλιστα, όσο μεγαλώνουμε, τόσο πιο πολύ επιθυμούμε αυτές τις συναντήσεις.

Ποια εσώτερη ανάγκη της ψυχής μάς ωθεί να θέλουμε αυτό το συναπάντημα, ενώ οι δρόμοι μας χώρισαν εδώ και τόσες δεκαετίες; Για μένα η απάντηση είναι απλή. Όλα αυτά τα χρόνια ο καθένας και η καθεμιά από μας ήταν απορροφημένος/η στο να φτιάξει τη ζωή του/της, την οικογένειά του/της, την καριέρα του/της. Κάποιους

μπορεί να τους θάμπωσαν οι πολιτείες οι ξένες, οι άνθρωποι οι ξένοι, το διαφορετικό. Αφού σαν τον μυθικό Οδυσσέα ο καθένας από μας «πολλών δ' ανθρώπων ίδενάσ τεα και νόονέγνω», συνειδητοποιήσαμε ότι οι παιδικές και εφηβικές φιλίες είναι αυτές που μας στιγμάτισαν ανεξίτηλα για όλη τη ζωή μας. Εξάλλου, η φιλία σαν μείγμα ψυχών εμφανίζεται στην εφηβική ηλικία. Άρα, οι ψυχές μας ενώθηκαν και από τότε μια αόρατη κλωστή μάς δένει για όλη τη ζωή μας.

Η γη μας η μεσαρίτικη μάς επιτάσσει να μην την ξεχάσουμε. Να μην ξεχάσουμε τους συμμαθητές και τις συμμαθήτριές μας που χάσαμε στην πορεία. Τα παλληκαράκια μας που γίνανε ήρωες μέσα στη φωτιά του πολέμου, τον Πέτρο Βελούση, τον Έκτορα Κτωρή, τον Άντρο Μακρίδη, τον Βασίλη Χατζησιεγκαλλή και τον αγνοούμενο συμμαθητή μας Πανίκο Μηνά. Να θυμόμαστε και να μνημονεύουμε τον καθηγητή μας Σωτήρη Μιχαήλ που πραγματικά θυσιάστηκε για τους μαθητές του, ενώ μπορούσε να διασωθεί. Τις φίλες μας Ρούλα Χριστοδούλου, Δήμητρα Γρηγορίου, Σωτηρούλα Πατσιά, Παναγιώτα Κονναρή που έφυγαν νωρίς.

Αιώνια η μνήμη τους. Ας αναπαύονται εν ειρήνη. Εμείς πρέπει να μην αφήσουμε τη λήθη να σκεπάσει το πέρασμά τους από αυτή τη γη. Είθε ο καλός Θεός να τους/τις έχει κατατάξει σε τόπο φωτεινό, σε τόπο αναψύξεως.

Έχουμε, όμως, και δυο συμμαθητές που αγρυπνούν και προσεύχονται για μας στο Περιβόλι της Παναγίας μας, στο Άγιο Όρος: τον Γέροντα Εφραίμ(Βασίλη Κουτσού), Ηγούμενο της Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου και τον μοναχό Γαβριήλ(Μιχαλάκη Τόλλου) της Μονής Διονυσίου, που είναι μεγάλη ευλογία για την τάξη μας.

Η Παναγία να μας σκέπει και να μας δυναμώνει όλους στον αγώνα μας.

Καλή

Καλή

ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 1972- 1973

ΚΛΑΣΙΚΟ

1.Αντωνίου Λουκάς	11.Λυσάνδρου Ζηνοβία
2.Βελούσης Πέτρος	12.Μακρίδης Ανδρέας
3.Γρηγορίου Δήμητρα	13.Παπαδοπούλου Σωτηρία
4.Ζέκου Βασιλική	14.Σούγλη Μαργαρίτα
5.Ιεροδιακόνου Μαρία	15.Ταπεινού Μερόπη
6.Καστάνα Χαρίκλεια	16.Τόλλος Μιχαήλ
7.Καφούρη Θεονίτσα	17.Τσουλλής Γεώργιος
8.Κιαφκιουλλής Ιωάννης	18.Χατζίκου Παρασκευή
9.Κούμα Γεωργία	19.Χριστοδούλου Σπυρούλα
10.Κουτσός Βασίλειος	20.Χρυσοστόμου Μαρία

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ

1.Αγαπίου Αναστασία	16.Παπαθεοδώρου Χρυσόστομος
2.Ιωάννου Ανδρέας	17.Παρασκευόπουλος Βάσος
3.Καζέλας Λοΐζος	18.Πατσιά Σωτηρία
4.Καραγιάννης Ιωάννης	19.Πάυλου Μαρία
5.Κονταρά Παναγιώτα	20.Πάυλου Πάυλος
6.Κουρή Ζηνοβία	21.Σάββα Μαρία
7.Κουτσόφτα Μαρία	22.Σαρρής Ιάκωβος
8.Κτωρής Έκτωρ	23.Σιέγκα Κυριακή
9.Κωνσταντά Αναστασία	24.Φοράρης Κωνσταντίνος
10.Κώστα Κωνσταντίνος Π.	25.Χαριτωνίδης Βασίλειος
11.Κώστα Κωνσταντίνος Σ.	26.Χατζηγιάνη Ανδρεανή
12.Λοΐζου Γεωργία	27.Χατζημιχαήλ Σωτήριος
13.Μάρκου Παντελίτσα	28.Χριστοφή Μαρία
14.Μυλωνά Κυριακή	29.Χριστοφή Χριστίνα
15.Νικολάου Παναγιώτα	30.Χριστοφόρου Σοφία

